

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**CONVERGÈNCIA, ARTUR MAS,
EL CATALANISME I EL FUTUR**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ

Sexe
ràpid

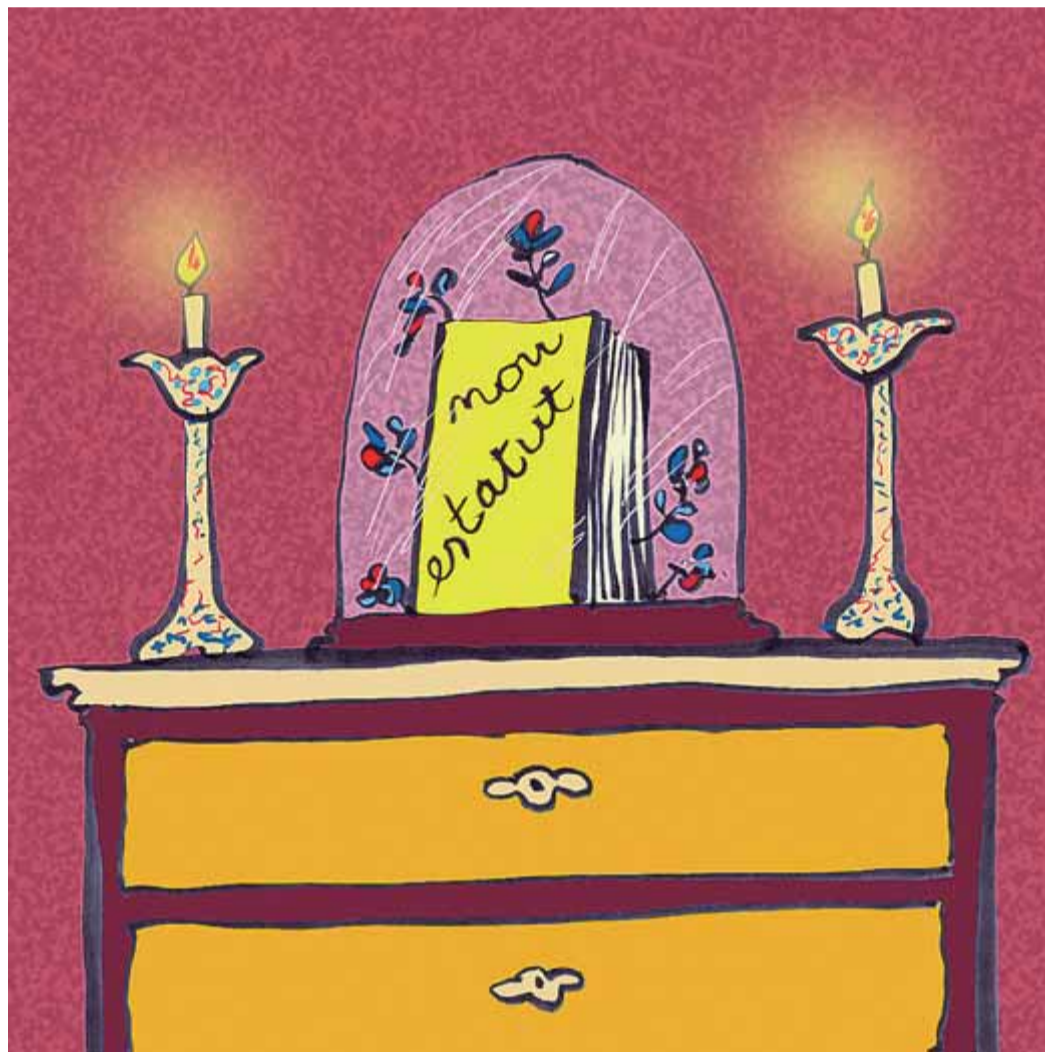
El congrés de CDC

L'actiu més important d'un banc central no és pas el volum de reserves de divises que hi ha en el seu balanç. És la credibilitat que genera dia a dia en la defensa del valor del paper moneda que emet. El diner és un simple paper amb un valor nominal molt superior al del material esmerçat en la seva encunyació i per això el banc central ha de subordinar el seu principal instrument (tipus d'interès) per assolir el seu principal objectiu: el control de la inflació, que si es descontrola erosiona la base d'una economia monetària. Per això Paul Krugman defineix la inflació, molt gràficament, com un volcà inactiu: si la inflació es dispara el banc central defensa el valor de la seva moneda fixant el tipus d'interès per sobre de la inflació. A Alemanya, per exemple, l'any 1990 la inflació era de l'1% i el tipus d'interès era del 4%; al 1992 la inflació va pujar al 5% com a resultat d'una precipitada reunificació i el Bundesbank va elevar sense complexos el tipus d'interès fins al 9%.

EL CATALANISME PATEIX una crisi de credibilitat i CDC, en tant que la seva força principal, també n'està afectada. CDC no ha estat capaç de capitalitzar el descontentament que han generat els dos governs tripartits fins al punt que, en les darreres eleccions generals, no va recuperar cap dels cinc diputats que va perdre Esquerra. L'estancament electoral de CiU es produeix en un context en què, com va dir fa poc Josep Maria Ainaud de Lasarte, "el tripartit era una experiència molt interessant però els seus resultats són decebedors". I més encara si analitzem la forta crisi de credibilitat nacional del principal competidor de CiU tot considerant, per exemple, el referèndum de Carod per al 2014: mentre Esquerra distreu energies i esforços del present en aquestes qüestions tan llunyanes, els socialistes van purgant dels mitjans públics catalans, amb total impunitat i sense complexos, els periodistes independents que menys hostils podrien ser amb aquella consulta (i això que Antoni Bassas era un líder consolidat d'audiència!).

EL DRET A DECIDIR ÉS UN CONCEPTE suggerent, que caldrà que CDC precisi quan es confirmi definitivament el bloqueig autonòmic, amb retallada final del nou Estatut o sense. PSOE i PP consideren fins i tot excessiva l'actual autonomia, quan encara no s'ha avançat ni un mil·límetre en un desenvolupament federal: cessió de la recaptació dels grans impostos, de la gestió dels aeroports i trens i de la justícia. Ara, però, a curt termini la primera prova de foc per al dret a decidir i per a la Casa Gran vindrà aquesta tardor: el vot de CiU als pressupostos generals de l'Estat. ¿Pot CiU votar-hi a favor sense trencar el cafè per a tothom autonòmic en finançament?

CELEBRO QUE CIU QUANTIFIQUÉS ara fa unes setmanes en 5.500 milions d'euros el salt que demana per al nou finançament català (els diners que corresponen estrictament a la nova cistella del nou Estatut, mantenint constant l'actual fons de suficiència). Massa vegades s'han aprovat principis genèrics en finançament, deixant la concreció de la xifra final al govern de Madrid, i ara el PSOE ho tornarà a provar. Si alguna cosa pot ensorrar la credibilitat del nou Estatut que CDC va impulsar

LLUÏSA JOVER

“El catalanisme pateix una crisi de credibilitat i CDC, en tant que la seva força principal, també n'està afectada. CDC no ha estat capaç de capitalitzar el descontentament que han generat els dos governs tripartits”

és que pugui acabar proporcionant zero euros per càpita addicionals, o un simple augment de recursos molt inferior al creixement del PIB català dels darrers anys. ¿Cal interpretar en aquest sentit les declaracions "radicals" del conseller Castells de la setmana passada, titllant de "decepcionant" (sic) el nou finançament del seu govern amic: que potser s'ho veu a venir? Que ZP prorrogui els pressupostos el farà baixar del núvol i adonar-se que no té majoria al Congrés.

ARTUR MAS ÉS EL LÍDER CATALÀ actual més ben preparat i presenta el currículum més brillant. Què falla, doncs? Entre d'altres coses, potser als que es van abstenir o van votar no al nou Estatut els

desconcerta que ara demani unitat als partits catalans a Madrid però que, alhora, afirmi que tornaria a passar per la Moncloa per tancar l'Estatut. ¿Elevant el llistó amb l'Estatut al Parlament unitàriament, per després rebaixar-lo a la Moncloa unilateralment, no es va desconcertar una ciutadania que després es va abstenir majoritàriament al referèndum? I no cal pas abjurar del peix al cove: fins i tot avui alguns professors universitaris socialistes reconeixen que la via pujolista era la bona i segueix essent l'única possible, més encara en un context de centralisme espanyolista reforçat, desacomplexat i consensuat entre PP i PSOE.

CDC ÉS UN PARTIT QUE CREU més en les reformes que en les revolucions, perquè les primeres fan avançar més els pobles que les segones. Si CDC ha canalitzat el catalanisme durant dues dècades ha estat perquè va combinar seny i rauxa als anys 80. CDC va forçar la legalitat en el desplegament de l'autonomia, guardant totes les prudències però desafiant el govern de Madrid amb la creació de TV3, per exemple. Avui que el catalanisme conté un grau de sobiranisme molt superior al de fa vint anys, quina és la rauxa de CDC? Potser a CDC ara li falla això amb la reforma del nou Estatut, que encara és a temps de forçar a l'alça en el seu desplegament: justament perquè CDC creu més en la reforma que en la revolució no pot acceptar-ne qualsevol reforma.

Isabel
Olesti

Esriptora

El carrer de Sils de Barcelona és molt estret i amagat i només hi passen els veïns.

L'altra nit, ja tard, vaig sentir una remor apagada de veus i entre la penombra vaig clissar un grup aturat davant d'un portal. De seguida vaig sentir una veu d'home al meu darrere que cridava en un idioma desconegut, com si alertés els altres. Ja era prop del grup i m'arribava el so com si algú vomités. Vaig pensar que es tractava d'una colla de guiris borratxos. Però ¿era vomit o era algú que s'ofegava? És curiós com en una llambregada pots entendre tota l'escena: un noi ros com la palla, amb els pantalons a mitja cama, tenia la mà clavada al cap d'una noia de raça negra que li estava fent meravelles abocada a l'entrecreix, per no dir-ho més clar. Hi havia més gent, al grup, la companya de la noia negra, que també cridava, i un noi que no deixava de riure. Tots em miraven a mi i alertaven el noi, i llavors vaig entendre els estranys sorolls, perquè, per mi que la noia s'ofegava amb el ritme frenètic de la mà que li conduïa el cap. Mentrestant, el del meu darrere continuava exclamant-se. Era fàcil deduir què deia, però el ros no tenia cap intenció de deixar de moure aquell pobre cap amunt i avall. Vaig dubtar a intervenir, però probablement no n'hauria sortit gens ben parada i tampoc em vaig veure amb cor d'arabassar el cap de la noia. I vaig passar de llarg. Aquella nit em va costar dormir. Seria més pràctic que l'Ajuntament, en lloc de penalitzar el que és evident que continuar existint, proporcionés un espai digne per a aquests serveis.